

## L'Estat paga (molt) cara la factura del procés independentista

«Sánchez governa a cop de decret i busca als sondejos mensuals del CIS el moment propici per convocar eleccions anticipades»



Imatge d'arxiu de la reunió de Pedro Sánchez i Felip VI al Palau de Marivent, a Palma | Casa Reial

**El procés independentista ha deixat l'Estat al llindar del col·lapse.** Un any després de l'1-O, totes les seves institucions estan tocades -i algunes enfonsades- fruit del desgast de la resposta a Catalunya. La negativa de Mariano Rajoy a resoldre políticament el conflicte va obligar a forçar la màquina d'uns poders massa rovellats, i ara el casc de la nau perd cargols i grinyola sense remei. Algunes veus de les elits de Madrid ho alerten: cal trobar una solució acordada que pacifiqui definitivament Catalunya. Un discurs que no neix de l'amor als principis democràtics, sinó del més pur pragmatisme d'Estat. La classe política espanyola ha comès el mateix error que l'independentisme: confiar en una victòria ràpida que no s'ha produït. L'Estat s'enfronta ara al repte de sobreviure a una crisi institucional, política i econòmica sense capacitat de regeneració.

**És el que hi ha darrere del show diari del Congrés dels Diputats,** on la impossibilitat de formar majories estables i la flaire permanent d'eleccions ha portat els partits a una escalada de la tensió sense precedents. L'expulsió de Gabriel Rufián i el dit acusador del ministre Borrell (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167249/video/rufian/expulsat/congr/dura/picabaralla/amb/borrell>) cap a l'autor d'una escopinada inexistent (un win-win per a ERC i per a les perspectives del PSOE a Andalusia) són només la punta de l'iceberg d'una profunda crisi del Congrés i del poder legislatiu en general. No hi ha projecte. I sense debat, ni formes ni marge per a la política, el Congrés és un restaurant de *fast food* per omplir informatius. Un reflex de la inestabilitat i dels nous temps de la comunicació. I un caldo de cultiu perfecte per a Vox que PP i Cs reguen cada dia

amb l'esperança d'enderrocar el president Pedro Sánchez. Els lleons del Congrés miren de reüll, i se'n fan creus.

## *Sense debat, ni formes ni marge per a la política, el Congrés és un restaurant de fast food per omplir informatius*

**El naufragi de la política espanyola és també el del poder executiu.** Fidel al seu perfil líquid, Sánchez no ha estat capaç de construir una aliança estable que el porti al final de la legislatura. Sense pressupostos ni força interna per liderar un projecte de llarg abast, malviu gràcies a la llibreta del seu estratega de capçalera, Iván Redondo, un ferm defensor dels globus sonda que l'ha portat a prometre en pocs mesos una reforma de la Constitució impossible, un referèndum estatutari que no vol ningú i l'exhumació (de moment fallida) de Franco. La Moncloa com a plató de la sèrie *The West Wing*. La realitat, però, és que Sánchez governa a cop de decret i busca als sondejors mensuals del CIS el moment propici per convocar eleccions anticipades. La seva debilitat no li permet ni tan sols evitar que el Congrés i el Senat reprovin tres vegades en dos mesos la seva ministra de Justícia. L'última, aquest dijous, gràcies a l'abstenció d'ERC (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167406/congres/reprova/segona/vegada/ministra/justicia>).

**Ho té pitjor el tercer pilar de l'Estat, protagonista d'un descrèdit sense precedents que ja recull el CIS.** Les togues negres i les medalles dels magistrats del Tribunal Suprem són l'atzeco d'una institució que no s'ha regenerat d'ençà de la dictadura. Els passadissos del Suprem tenen un aire caduc només comparable amb el gran crucifix que presidirà la sala on es farà el judici de l'1-O. Ho sap el jutge Marchena, que ha fet el pas enrere a presidir el CGPJ només quan s'ha vist el pastís del repartiment entre PP i PSOE (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167152/renuncia/marchena/dinamita/pacte/psoe-pp/ara>). I ho sap també l'actual president, Carlos Lesmes, que gràcies a aquesta operació perpetuarà el seu mandat malgrat ser un dels artífexs de la degeneració de la institució. El judici de l'1-O posarà la cirereta a una operació del PP que el Tribunal Constitucional va obrir amb la sentència de l'Estatut i que el jutge Llarena ha perpetuat en una instrucció que no compra la justícia de cap altre país.

## *Els passadissos del Suprem tenen un aire caduc només comparable amb el gran crucifix que presidirà la sala on es farà el judici de l'1-O*

**L'estratègia de la repressió també ha posat en entredit el paper del rei Felip VI.** Aconsellat pel seu home de confiança, el conservador Jaime Alfonsín, el monarca va precipitar el 3-O un discurs que tenia preparat pel dia de la declaració d'independència (<https://www.naciodigital.cat/noticia/139739/felip/vi/avala/repressio/policial/situa/govern/al/marge/democracia>), i que ni tan sols agradava a La Moncloa. El rei tenia pressa per reeditar el paper del seu pare el 23-F, però la duresa de la intervenció i els esdeveniments han acabat posant de manifest aquell error que ara paga veient com el govern espanyol l'ha de defensar de les múltiples reprovacions per part d'institucions catalanes, i també espanyoles. Felip VI és avui un home qüestionat en el punt de mira de Podem, i alguns sectors del PSOE -com ho havia fet l'aznarisme amb Joan Carles I- fantasiegen amb la idea que la seva caiguda seria la clau de volta

de la regeneració espanyola.

**L'Estat afronta en aquestes condicions una conjuntura econòmica de desacceleració** que l'OCDE ha posat sobre la taula en el seu últim informe, en el qual rebaixa les xifres de creixement. No hi ha marge d'error, i la pervivència del conflicte crea una fatiga que agreuja debilitat de tota l'estructura. El 155 va escapar els lideratges però no va aconseguir -ni de lluny- eradicar l'independentisme, i el temps dirà ara qui guanya i qui naufraga en el relat dels dies clau del procés. És una història que previsiblement escriurà qui tingui més capacitat de resistència.